

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 333/2026
24.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Миролуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Мирослава Ристивојевића, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ивана Чудомировића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 18К бр 211/2025 од 20.05.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 789/25 од 30.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 24.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Ристивојевића, адвоката Ивана Чудомировића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 18К бр 211/2025 од 20.05.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 789/25 од 30.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 18К бр 211/2025 од 20.05.2025. године, окривљени Мирослав Ристивојевић, оглашен је кривим да је учинио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 године, у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 4 месеца, у коју се урачунава време проведено у притвору од 14.10.2023. године. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, док су оштећени, ради остваривања имовинскоправног захтева, упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 789/25 од 30.10.2025. године, усвојена је жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и пресуда Вишег суда у Београду 18К бр 211/2025 од 20.05.2025. године је преиначена, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног Мирослава Ристивојевића, са личним

подацима као у изреци првостепене пресуде, огласио кривим да је извршио кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, па му је утврдио појединачне казне затвора и то за кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика казну затвора у трајању од 5 година, а за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика казну затвора у трајању од 8 месеци, и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 6 године и 6 месеца, у коју се урачунава време проведено у притвору од 14.10.2023. године, када је лишен слободe и који може трајати до упућивање окривљеног у завод за извршење казне, али најдуже док не истекне време трајања изречене казне. Истом пресудом, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, а оштећени су, ради остваривања имовинскоправног захтева, упућени на парничн поступак, док је жалба браноца окривљеног Мирослава Ристивојевића, адвоката Ивана Чудомировића одбијена као неоснована.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Иван Чудомировић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, преиначи у целини или делимично првостепену пресуду која је преиначена другостепеном пресудом, тако што ће окривљеног огласити кривим за извршење кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 5. Кривичног законика или става 2. истог члана или на други начин повољније по окривљеног, а ослободи га одговорности за извршење кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. Кривичног законика.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне одлуке против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у поднетом захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека, међутим овако истакнуту повреду бранилац образлаже наводима да је нелогично да су од више удараца сатаром, која је тежине око 1 килограма и дужине 32 cm, оштећеној АА нанете само лаке телесне повреде, услед чега је окривљени требао да буде ослобођен за извршење кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. КЗ, јер очигледно није користио оружје – сатару, јер у случају да јесте, повреде би биле знатно теже, а којим наводима бранилац оспоравајући чињеницу да је окривљени користио сатару приликом извршења кривичног дела, заправо на основу сопствених

чињеничних закључака о непостојању кривичног дела указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и учињену повреду закона из члана 440. ЗКП.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости, указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац наводи да окривљени у односу на кривично дело учињено према оштећеном ББ, може одговарати само за извршење кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 5. Кривичног законика, јер је критичном приликом и сам окривљени претрпео повреде које су констатоване приликом првог саслушања пред тужиоцем. Оваквим наводима бранилац на основу сопствених чињеничних закључака претпоставља да се не ради о кривичном делу за које је окривни оглашен кривим, те суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости иако наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона коју означава као повреду из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека, у образложењу захтева, овако означену повреду, бранилац не конкретизује већ наводи да је окривљеном повређено право из члана 68. став 10. ЗКП, која повреда је настала услед чињенице да нису сви докази изведени у присуству окривљеног на јавном претресу, већ је услед непојављивања оштећених на главном претресу суд пресуду засновао на њиховим исказима датим у истрази на штету окривљеног, услед чега је и дошло до повреде права на правично суђење у односу на окривљеног.

Бранилац даље у захтеву наводи да је образложење другостепене пресуде нејасно у делу који се односи на утврђивање умишљаја, јер је суд пропустио да наведе разлоге о одлучним чињеницама, да да јасне и одређене разлоге на који начин се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичних дела због којих је окривљени оглашен кривим, а којим наводима суштински указује на учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 68. став 10, члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 440. ЗКП то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у овим деловима, оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, како ову повреду бранилац даље у поднетом захтеву за заштиту законитости не образлаже и не појашњава у чему се ова повреда огледа, то је по оцени Врховног суда поднети захтев у овом делу без прописаног садржаја у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости како разлога за његово подношење, тако и образложење у чему се повреда конкретно састоји, па је захтев у овом делу одбачен.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**